

JULIAN

Band eller bande?

 HEIDI BREHM ANDREAS BECK

Byens travle gader forsvinder langsomt bag ham, mens bilen kører op ad bjerget. Store træer omgiver vejen. Bilen holder ind ved den store port. Julian er hjemme. Han har været på besøg hos sin mor i det område, hvor han boede før. Nu er han tilbage på skolen. Tilbage i trygge omgivelser.

Julian er 12 år. Han kommer fra et kvarter i Bogotá, hvor der er meget vold og kriminalitet. Her boede han sammen med sin mor. Hans far forlod familien, da Julian var helt lille. Julians mor var nødt til at klare alting alene. Derfor var det svært for hende at forsørge Julian. Han var nødt til at klare sig selv. "Jeg var altid alene. Selv om min mor knoklede, var jeg tit sulten", siger Julian, mens han kigger tomt ud i luften. For tre måneder siden blev Julian overfaldet af en gruppe ældre drenge. Det fik hans mor til at reagere. Hun havde hørt om skolen, som hjælper børn og unge, der er i fare for at blive rekrutteret til bander med kriminalitet og stoffer. Heldigvis var der plads til Julian.

Sluppet af med frygten

"Én, to - og én, to, tre". Bandet sætter i gang. Lyden fra trommerne kan høres langt væk. Det er eftermiddag. For Julian betyder det tid til at spille musik. Sammen med en masse andre elever fra skolen spiller han trommer. Han skal holde rytmen og sørge for, at den passer med de andre i gruppen. Det føles fantastisk, når det hele fungerer – når hver enkelt elev og tromme gør lige præcis dét, der får det hele til at spille. Det er første gang, Julian har en gruppe jævnaldrende, som han deler en sjov fritidsaktivitet med.

Inden Julian kom på skolen, var det anderledes. Når han kom hjem fra skole, gik han rundt i kvarterets gader. Mange af de større børn i området var ubehagelige. De tog stoffer og havde våben. De prøvede også at lokke Julian til at tage stoffer, og de pressede ham til at bære "hvide våben". Hvide våben er knive og andre ting, der kan skære. "Sådan ét *skulle* man have. Sådan var det bare. Sådan gjorde alle," fortæller Julian. Sammen med de andre drenge fra området hang Julian ud i parken. Her slentrede grupper af unge drenge rundt. Nogle prøvede at tjene eller stjæle penge. Andre skulle bare have tiden til at gå. Julian stolede ikke på nogen, og han vidste aldrig, hvad de andre drenge kunne finde på.

Kontrasten til bandet på skolen føles enorm. I parken handlede det om at passe på sig selv. Der var han alene. I bandet kan han give sig hen til rytmen uden frygt for, at der sker ham noget.

Skolen fungerer som et lille samfund. Eleverne lærer om demokrati og om, hvordan man tager fælles beslutninger. Hvert år vælges en borgmester blandt eleverne.

Julians skole ligger på en bjergskråning i udkanten af Bogotá. Fra skolen kan man se ud over byen. Skolen har en lille have, hvor eleverne dyrker grøntsager. Grøntsagerne bliver brugt i madlavningen på skolen.

En ny verden

Fra skolen kan man kigge ned på Colombias hovedstad, Bogotá. Ned på tusinder af huse, travlhed og trafik. Den verden er ikke længere Julians. På skolen er der grønt og stille. Midt i stilheden går en hest, og et par af Julians venner ordner urtehaven.

Julian har fået mange venner på skolen. En af dem er Yeini. Hun er 13 år og kommer fra en helt anden del af Colombia. Yeini har ligesom Julian og de andre elever på skolen en barsk historie med i rygsækken.

Julian og Yeini er begge to nye på skolen. De har hjulpet hinanden med at lære det hele at kende. De snakker ikke så meget om deres liv før skolen. De ved godt, at alle elever gemmer på en barsk fortid. "Det er rart ikke at være alene. Rart at være sammen med andre, der passer på og forstår én, uden at man behøver sige så meget," fortæller Julian, mens han smilende kigger på Yeini.

På skolen sover eleverne på sovesale. Drengene og pigerne hver for sig. Sovesalen har en ansvarlig elev, der sørger for ro og orden. Hver elev har sin egen seng og halvdelen af et skab til personlige ting og tøj.

Julian er glad for at bo på skolen. Her føler han sig tryk. "Det er som at være kommet til en helt ny verden. Før kunne jeg blive helt bange for mig selv. Jeg blev bange for den måde, jeg var på. Jeg sloges og var ond mod andre. Det var bare sådan, man gjorde," siger Julian og slår ud med armene. Selvom Julian kun har været på skolen i tre måneder, har han ændret sig. Han har lært, at man ikke løser problemer ved at slå. Men først og fremmest har han mærket på egen krop, at han bliver glad, når nogen bekymrer sig om ham, og at det føles rart også at kunne hjælpe andre.

Håb for Colombia

Julian har svært ved at se, hvordan Colombia skal blive et land, hvor der er fred. "Det er ikke så let at være et godt menneske, når man altid er bange. Frygt får én til at gøre dumme ting. Jeg håber, der kommer rigtig fred i Colombia," siger han.

Julian og Yeini er enige om, at Colombia kunne lære meget af den måde, de lever på skolen. Alle hjælper og passer på hinanden. Der er ikke forskel på folk. "Tænk, hvis det kunne være fremtiden for Colombia," siger Julian eftertænksomt.

HELEVERDENISKOLE.DK/JULIAN

Besøg Julians skole, hør Yeinis historie og læs mere om bander og kriminalitet i Bogotá. Lær også mere om verdensmål 4 og 10 om uddannelse og fred i Colombia.

